

- παιδεύτως ἐρωτᾷν ἐκδιδάσκουσα.
- Πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας, «Εἰ εἶχες Υἱόν, πρὶν τέκνης;» καὶ λέγοντας, «Οὕτω καὶ ὁ Θεὸς οὐκ εἶχεν Υἱόν, πρὶν γεννῆσαι». 37—56.
- Ε'. "Οτι οὐ προϋπάρχει τοῦ Υἱοῦ ὁ Πατήρ, κ' ἂν ἀγέννητος ᾗ, ἀλλ' ἦν αὐτῷ συναϊδὸς γεννητὸς ὁ Υἱός. 57—72.
- Σ'. "Οτι ὁ Πατήρ ἀμερίστως καὶ ἀρρέεζως ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Υἱόν. 72.
- Ζ'. Πρὸς τοὺς προτείνοντας τό' «Ἀβουλῆτως ἢ κατὰ βούλησιν ἐγέννησε τὸν Υἱόν ὁ Πατήρ;» 84.
- Η'. Πρὸς τοὺς λέγοντας, «Οὐ τῷ Πατρὶ, ἀλλὰ τῇ βουλήσει αὐτοῦ ὁμοίος ἐστὶν ὁ Υἱός». 101.
- Θ'. "Οτι ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ ὁ Υἱός, παρατεθέντων καὶ ῥητῶν τοῦ, «Τί με λέγεις ἀγαθόν; Οὐδεις ἀγαθός, εἰμὶ εἰς ὁ Θεός»· καὶ τοῦ, «Πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, Θεόν μου, καὶ Θεὸν ὑμῶν»· καὶ ὁμοίως, «Ὁ Πατήρ ὁ πέμψας με μείζων μου ἐστίν». 109.
- Ι'. "Οτι ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ ὁ Υἱός· ἐν ᾧ ἀπολογία πιθανὴ πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, «Τί με λέγεις ἀγαθόν;» καὶ ἐξήγησις τοῦ ῥητοῦ. 120.
- ΙΑ'. "Οτι ὁμοούσιος ὁ Υἱός τῷ Πατρὶ, προκειμένου ῥητοῦ, α' Ὁ Πατήρ μείζων μου ἐστίν». 140.
- "Ἄλλο, διδάσκον ὅτι προκειμένου τοῦ μείζονος καὶ τοῦ ἐλάττονος, ἀπαιδευτῶς τὸ ἀνόμιον ἐισφέρεται, ἑτερογενές ὃν κατὰ τὴν Ἀριστοτέλους τέχνην. 148.
- "Ἄλλο, ἀποδείξιν ἔχον, ὅτι διὰ τὸ λέγεσθαι μείζονα τὸν Πατέρα, συνεισφέρεται μὲν πάντως ὁ Υἱός, ἐστὶ δὲ οὐκ ἐλάττων αὐτοῦ. 149.
- "Ἄλλο, ὅτι ἴσος ὁ Υἱός κατὰ πάντα τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, προκειμένου ῥητοῦ, «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ»· καὶ τὰ ἐξῆς. 156.
- ΙΒ'. Εἰς τὸ, «Ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί»· καὶ «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατήρ ἐν ἐσμεν»· ἐν ᾧ ἀποδείξις ἐφεξῆς, ὅτι ὁ Θεός ἦν ὁ ρυόμενος· ἐκ πάντων κακῶν τὸν πατριάρχην Ἰακώβ. 177.
- "Ἄλλο, ἀποδεικτικόν, ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἐστίν. "Ἄλλο, σημαῖνον ὅτι

- εἶδος Θεοῦ καλεῖται ὁ Λόγος. 195.
- "Ἄλλο, μετὰ γοργῆς ἀποδείξεως διδάσκον ὅτι τὰ ἐξομοιούμενά τισιν, οὐ πάντως καὶ κατὰ φύσιν ἐνεῖσιν οἷς ἐξομοιοῦνται· ἀλλ' ὥσπερ τινὲς εἰκόνες τὰ φύσει προσόντα τισὶ γίνονται τῶν κατὰ προαίρεσιν ἡμῶν κινήματων. 200.
- "Ἄλλο δεικνύον, ὅτι τὸ ἐν τῷ Θεῷ γίνεσθαι τι, οὐ φύσεως σημαίνει μεταβολήν, ἀλλ' ὅτι δι' αὐτοῦ ἢ παρ' αὐτοῦ. 204.
- "Ἄλλο, δι' οὗ μανθάνομεν ὅπως προσήκει νοεῖν τὸ ῥητόν, τοῦτέστιν, «Ἵνα ὥσπερ ἐγὼ καὶ σὺ ἐν ἐσμεν, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν· ἐγὼ ἐν αὐτοῖς, καὶ σὺ ἐν ἐμοί· ἵνα ὧσι τετελειωμένοι εἰς ἕν». 204.
- "Ἄλλο δεικνύον ἀκριβῶς, ὅτι περ οὐ τὴν ἑαυτῶν ἀφέντες φύσιν, πρὸς τὴν θεῖαν μεταποιούμεθα, ὅταν ἐν γίνεσθαι πρὸς Θεὸν λεγώμεθα, ἀλλ' ὅτι μέτοχοι γεγονότες αὐτοῦ, τοῦτο καλούμεθα. 204.
- ΙΓ'. Περὶ ὁμοιότητος τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ, ὅτι οὐκ ἔστι τρεπτῆς φύσεως ὁ Υἱός, ἢ ἐξωθεν ὑποστάς, ἀλλ' ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ προελθὼν, ὡς Υἱός καὶ γέννημα. 305—216.
- "Ἄλλο, ὅτι οὐκ ἐξ ἀλλοιώσεως τῆς ἀπὸ τοῦ χείρονος ἐπὶ τὸ ἄμεινον, ὁμοίος ἐστὶν ὁ Υἱός τῷ Πατρὶ, ἀλλὰ φυσικῶς. 217.
- "Ἄλλο, σημαῖνον ὅτι ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς ἐστὶν ὁ Υἱός, καὶ οὐκ ἐξωθεν, καθάπερ οἱ χριστομάχοι φασίν· ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐξωθεν, ὁμοίος ἄρα. 220.
- Ἀποδείξις ἀπὸ τῆς θείας Γραφῆς, ὅτι περ ἐκ μετοχῆς τῆς πρὸς τὸ θεῖον κατ' εἰκόνα τὴν πρὸς αὐτὸν μορφούμεθα. Οὐ γὰρ ἐξήρκεσε τῇ τοῦ ἀνθρώπου κατασκευῇ πρὸς τὸ φαίνεσθαι καὶ εἶναι εἰκόνα τοῦ πεποιηκότος, τὸ ἐν μόναις ἐννοίαις τὸν περὶ αὐτοῦ κείσθαι λόγον τοιοῦτον. 225.
- ΙΔ'. Ἐτι περὶ ὁμοιότητος, προκειμένου ῥητοῦ, «Ὡςπερ γὰρ ὁ Πατήρ ἔχει ζῶν ἐν ἑαυτῷ, οὕτω καὶ τῷ Υἱῷ δέδωκε ζῶν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ». Τὸ δὲ συναγόμενον ἐκ τῶν συλλογισμῶν, ὅτι ζῶη κατὰ φύσιν ἐστὶν ὁ Υἱός, ὥσπερ καὶ ὁ Πατήρ κτλ. 233.
- ΙΕ'. Εἰς τὸ ἐν ταῖς Παροιμίαις, «Κύριος ἐκτίσεν με ἀρχὴν ὧδων αὐτοῦ, εἰς ἔργα αὐτοῦ». "Οτι τὸ, «ἐκτίσεν» οὐ κατὰ τῆς οὐσίας τοῦ Λό-